

Voluntas, cogita quam pro modico damnatur, qui pro sola voluntate sine effectu operis reprobatur.

Cum vanitate pulsaris, cogita quia multa non feceris; et quo magis nunc occultaris, eo gloriosius in iudicio innotesces.

Cum de vigore corporis vel decore hilarescis, agnosce quam celeriter febre tenuissima tolli potest.

Cum te molestat religionis pondus, et disciplinæ assiduitas, cogita illud beati Hieronymi: « Nullus labor durus, nullum tempus longum debet videri, quo gloria æternitatis acquiritur. »

Illud, fili dulcis, tanquam dæmonium meridianum fuge præ aliis hostis antiqui astutiis, quod cavendum tibi summopere denuntio, ut ex eo tempore quo religionem intraveris, nunquam cogitationem illam suscipias, foveas, aut ei credas, qua suggeritur te minus utilem in religione manere suscepta; et in alio statu, vel habitu magis tibi, vel aliis posse proficere. Nam si cordis aurem hujusmodi phantasiis inclinaveris, dividet et distendent animum tuum, ita ut nullum saporis spiritualis condimentum possis retinere: eritque cor tuum quasi vas confractum, quod omnem sapientiam non tenebit. Indeque

non solum tædium, sed horrorem desperationemque boni operis præconcepti imminere necesse est, dum animus tuus circa multas professiones, studiaque diversa dividitur.

Unde quidam Patrum in Collationibus: « Solent animi leves minimeque fundati, cum audierint quosdam in diversis virtutibus ac studiis bonis magnifice prædicari, ita eorum laude succendi, ut eorum imitari statim protinus desiderent. At frustra; nam ex hujusmodi mutatione ac varietate propositi, dispendium capiunt, non profectum; quia qui multa sequitur, nihil integre consequetur. Ideo hæc unicuique expediens est, ut secundum propositum quod elegit, et gratiam quam accepit, summo studio ac diligentia ad operis arrepti perfectionem pervenire festinet: aliorum laudes amet, et admiretur virtutes, ac nequaquam a sua, quam semel elegit, professione discedat. Multis namque viis ad Deum tenditur: et ideo unusquisque viam semel arreptam, irrevocabili cursus sui intentione conficiat, ut sit saltem aliqua professione perfectus (CASSIANUS, Collat. 14, capp. 5, 6). » Singulare autem contra omnia mala remedium est mortis memoria.

OCTO PUNCTA PERFECTIONIS ASSEQUENDÆ.

1. Hæc octo si bene excolueris, omnium virtutum perfectionem et consummationem per gratiam Dei consequeris.

Primum, ut pure, integre peccata tua sæpius confitearis, cum magno dolore et proposito non plus faciendi.

Secundum, ut non frangaris adversitate vel tentatione: sed sta in justitia, timore, et præpara animam tuam ad tentationem. Non enim est locus vel religio, qui vel quæ permittit hominem sine pugna militare et vivere. Nam tota vita hominis militia est super terram: omnes etiam qui pie vivere volunt in Christo, persecutionem patientur. Permittit enim, teste beato Gregorio, Dominus electos suos lacerari detractionibus, ut in humilitate conserventur.

Tertium, ut non misceas te hominibus, nec interioribus nec exterioribus, in quantum potes bono modo: sed tene te solitarium sponso tuo Christo, et fuge rumores sæculi, et vana ac sæcularia colloquia, quæ mentem distrahunt, et inquietam reddunt, et in pace esse non permittunt.

2. Quartum, omni tempore debes puritati cordis studere; ut continue videlicet velut clausis sensibus carnalibus in temetipsum convertaris, et cordis ostia a formis sensibilibus et imaginibus terrenorum, quantum possibile est, habeas diligenter serata. Puritas namque cordis inter omnia exercitia

spiritualia est quodammodo tanquam finalis intentio, ac laborum omnium retributio, quam in hac vita miles Christi emeritus recipere consuevit, sibi vindicat principatum. Affectum tuum cum omni diligentia ab his omnibus, quæ libertatem ipsius impediri possent, et ab omni re possibilitatem habente alligandi et tenendi ipsum affectum ad inhærendum comprime, juxta illud legis Mosaicæ: *Maneat unusquisque apud semetipsum, nullus egrediatur ostium domus suæ die sabbati, et sabbatizabit populus* (Exod. XII, 22). In semetipso namque esse, est dispersiones cordis sui, et affectiones ad unum, verum et simplicissimum bonum recolligere, et collectas habere. Sabbatizare vero, est cor ab affectione carnali ipsum inficiente, et a curis mundanis ipsum distrahente absolutum esse, et in pace cordis sui, tanquam in portu silentii, in amore et fruitione Conditoris suaviter quiescere.

Super omnia autem alia tibi semper sit principalis conatus, ut animum tuum semper sursum in contemplatione divinorum elevatum habeas, ut divinis rebus ac Deo mens jugiter transferatur. Quidquid autem ab his diversum est, quamvis magis videantur, sicut corporis castigatio, jejunium, vel vigiliæ, et similia virtutis exercitia, quasi secundaria, et inferiora judicanda sunt; tantum expedientia, quantum ad cordis proficiunt puritatem. Inde est quod paucissimi jam ad veram perfectionem perve-

niant, quia in medijs non multum proficuis tempus et vires expendunt, debita remedia negligunt et postponunt : tu autem cum ad finem intentum pervenire desideras, debes sine opere ad perpetuam cordis puritatem et mentis tranquillitatem anhelare, atque cor sursum jugiter ad Dominum habere. Veruntamen est quod nullus mortalium potest huic contemplationi jugiter inhærere; sed id ideo dictum est, ut scias, ubi mentis intentionem debeas habere fixam, et ad quam destinationem semper animæ tuæ revoques intuitum : quam cum poterit obtinere mens, gaudeat; et a qua distractam se doleat atque suspiret, quotiescunque ab illo intuitu se deprehenderit separatam. Quod si querulosa voce mihi obviare volueris, dicens te diu in eodem statu manere non posse : noscere debes quod divina virtus plus potest facere, quam homo possit cogitare; et quod frequentia actus similem sibi habitum generare consuevit. Unde sæpius contingit quod illud ad quod fortassis homo se in principio astrinxit cum quadam violentia et difficultate, postea faciliter operabitur, et tandem cum magna delectatione, dummodo non desistat.

3. Audi, fili mi, disciplinam patris mei. Attende diligenter illa verba, et ea in corde tuo quasi in libro scribe. Noli æmulari multitudinem eorum qui jam retro conversi sunt post desideria cordis sui : in quibus devotio tepuit, charitas refriguit, et deficit humilitas, obedientia est prostrata : qui placere hominibus cupiunt, honores quærunt, ventri serviunt : qui supra modum diligunt munera sequuntur retributiones : qui in hoc mundo ipsum quod quærunt pro mercede operis sui recipiunt, et in futuro vacui manebunt. Sed illos egregios flores sanctissimos patres, qui incomparabili flagrabant studio sanctitatis, attende, et eorum festines propositum simili studio et conversatione suscipere, quemadmodum tibi jam propositum est. Sive igitur comedas, sive bibas, sed aliquid aliud facias, semper hæc vox pii patris resonet in auribus tuis, admonentis et dicentis : Fili mi, ad cor tuum redeas, ab omnibus, quantum possibile est, teipsum abstrahendo, mentis oculum semper in puritate et tranquillitate custodias, intellectum a formis rerum infirmarum reservando; voluntatis affectum a curis terrenorum penitus absolvas, summo honore, amore fervido, semper inhærendo; memoriam quoque jugiter sursum elevatam habeas per contemplationem divinorum ad superna tendendo : ita ut tota anima tua cum omnibus potentiis suis et viribus in Deum collecta, unus fiat spiritus cum eo, in quo summa perfectio vitæ cognoscitur consistere. Hæc igitur brevis vitæ tuæ formula tibi sit tradita, in qua si diligenter studueris, et fideliter effectui mancipare volueris, beatus eris, et quodammodo æternam felicitatem in hoc fragili corpore inchoabis. Hæc est, fili, salutis via, quam tuus Arsenius ab angelo edoctus servavit, et servari suis discipulis mandavit : « Fuge, tace, quiesce. » Hæc, inquam, sunt principia salutis.

A Hæc æterna sapientia ad discipulum. Item statim subinfertur : « Fons et origo omnium bonorum homini spirituali est, in cella jugiter commorari. »

4. Quintum, ut non contristeris vel læteris, aut solliciteris pro amicis et cognatis tuis; sed committe eos Deo, et spirituale subsidium, scilicet orationum tuarum suffragia, eis impende : te autem mundo crucifixum reputa et mundum tibi; ad interiora extende, tanquam omnibus amicis orbatus.

B Sextum, ut sis fervens in orationibus et meditationibus sanctis, et ab illa voluntate, qua ad religionem venisti, et a primo novitatus fervore non tepescas. Homo enim remissus, si incipiat aliquid in principio, aliquantulum strenue agit : deinde diminuendo procedit, quia multorum est incipere, paucorum finire. Sola tamen perseverantia coronabitur, sola accipiet bravium. Nulla sine labore virtus : et ad magna præmia non pervenitur, nisi per magnos labores. Regnum enim cælorum non desides, non remissi, non delicati, sed violenti rapiant illud, qui non aliis, sed suis voluntatibus præclaram iuferunt violentiam : nam qui in moribus suis molles sunt et fluidi, more aquæ præcipitis ad ima descendunt. Qui vero constantes, firmi et fervidi, in arcem virtutis quotidie excrescunt. Stultis nihil diu placet : nam tales quod non habent cupiunt, et quod habent fastidiunt. Ergo constans esto, et non movearis exemplis tepidorum ad imitandum eos. Et quod rigore Ordinis non tenetur ab aliis, de hoc te non intromittas, sed videas, quod sine offendiculo ambules coram confratribus tuis, emendando eos plus exemplis quam verbis; ut omnia quæ Ordinis sunt, sana et integra sint in persona tua. Et ideo non sis aliis rigidus; non reprehendas acriter vel dure increpando alios : quia fraterna correctio non habet locum, ubi non speratur emendatio; et frustra venit sonus ad aures, nisi Deus in corde loquatur : quia solus Deus convertit corda filiorum hominum.

C Fraterna autem correctio debet fieri cum magno moderamine, cum gemitu et benevolentia, suo loco, suo tempore, semper oratione præcedente. Idcirco si aliqui non compleverunt omnia quæ sunt Ordinis, dummodo tu bonus æmulator fueris et discretus, non judicabis aliorum facta. Nec moveat te, si videris aliquos minus discretos, alios ignaros, alios indoctos, alios remissos in horis, aut quibuscuque vitiis noxios : claude oculos, in quantum potes, ad aliorum facta perscrutanda. Sane, ne quos imitari non vis, damnare videaris, quia in iudicando alios magnum est periculum, et tales suspiciones sæpe sunt falsæ; diminuunt etiam affectum et charitatem, quam homo habet ad proximum : hoc multum debes cavere, ne charitas alicujus erga te vel quemcumque alium corrumpatur, vel etiam diminuatur; quia non est majus spoliū vel damnum, quam in ablatione vel diminutione charitatis. Omnia namque

quamvis utilia, quamvis necessaria videantur, spernenda tamen sunt, ut perturbatio deviletur, et omnia quæ adversa sunt vel putantur, sustinenda sunt, ut pacis dilectionisque tranquillitas servetur : quia nihil perniciosius ira, nec charitate quidquam utilius est credendum ; nec tranquillitate animi pretiosius, propter quæ non solum commoda carnalium et transitoriorum, sed et spiritualium spernenda videntur, si alias acquiri vel perfici non possint.

5. Septimum, ut sis tacens et non multiloquens ; ubicunque fueris, loquendo vel respondendo leviter et morose, remissa voce, placido vultu, disciplinatis moribus ; pauca et rationabilia verba loquaris. Bis ad limam veniant verba, quam semel ad linguam. Plus diligas audire, quam audiri : ut interrogatio magis aperiat os tuum, quam ad non interrogata respondere. Non innitaris tuæ prudentiæ, neque confidas in propriis sensibus, et non **SOS** sic sapiens in oculis tuis. Altiora te ne quæsieris, et fortiora te ne scrutatus fueris ; sed discretum, modestum, et ordinatum te in omnibus exhibeas : quia Deo nunquam placuit aliquid immoderatum, instabile, confusum, inordinatum ; super humilem autem et quietum requiescit spiritus Domini.

6. Octavum et ultimum, ut nunquam sis otiosus : nam in desideriis est omnis otiosus. Ama igitur

A scientiam Scripturarum, et carnis vitæ non amabis : nec vacet mens tua variis perturbationibus, quæ si pectori tuo insederint, dominabuntur tui, et te ducent ad delictum maximum. Semper igitur aut legas, aut ores, aut aliquid de sacris mediteris. Multa enim mala docuit otiositas : est enim mors animæ, et vivi hominis sepultura, et sentina omnium malorum. Singulis horis et diebus sua tribue exercitia ; spiritualibus spiritualia, corporalibus corporalia. In omnibus caveas tibi a peccato, et proximo a scandalo. Statim cum sentis te stimulari a vana gloria vel quacunque tentatione, principiis obsta, et sis agilis ad quæcunque agenda, quæ ex alterius admonitione vel divina instigatione intelligis esse facienda. Discas tibi ipsi præesse, et te ipsum regere, non alios : propriam vitam ordina, mores tuos compone, teipsum judica, apud teipsum accusa et condemna, nec impunitum dimitte excessum. Tibi ipsi esto durus, nunquam aliis. Mane præteritæ noctis fac a teipso exactionem, et futuræ diei tibi indicito cautionem. Vespere præteritæ diei rationem exige, et supervenientis noctis fac indicationem. Considera quantum proficias, quantum tibi adhuc restet itineris : grandis enim tibi restat via, antequam videatur Deus deorum in Sion. Sed cum in his octo jam præmissis te exercueris, de virtute in virtutem proficiendo, esto cautus contra insidias diaboli, ne te abducat ab eis.

EPISTOLA CUJUSDAM DE DOCTRINA VITÆ AGENDÆ

Seu de Regimine cordis, oris et operis.

1. Tua me pia et crebra infestatio angit, ut tuis petitionibus annuam, quæ doctrinam vitæ agendæ deposcant, seu quid expediat viatori ; videlicet quid diligenter corde cogitari, quid aptius promi, quid honestius in actionem deduci possit. Hæc alta res est valde, licet communis. Inquirentes habet multos, pervenientes paucos, exquirentes multo pauciores. Sed ut ad condemnationem, aut ad misericordiam tuam et cæterorum legentium, prout videor sentire, deprecamur, nec tuæ petitioni, nec meæ intentioni pro voto sufficiens. Cor nostrum nihil dignius perficere potest, quam ut ei se resituat a quo factum est : et hoc a nobis Dominus expetit dicens, *Fili, da mihi cor tuum (Prov. xxiii, 26)*. Tunc siquidem cor hominum Deo datur, quando omnis cogitatio terminatur in eum, gyrat et circumflectitur super eum, et nihil vult possidere penitus præter eum. Sicque colligato sibi animo, eum diligit, ut sine ipso amarus sit omnis amor. Nec aliud dixerim cor Domino dare, quam ipsum captivare in omne obsequium ejus, et ita voluntati ejus ex toto supponere, ut nihil aliud velit, quam quod noverit eum velle. Itaque cor Domino datum, ipsum in omnibus

C et de omnibus adorabit, et gratias aget, etiamsi multa nostris sensibus molesta videantur. Nihil turbationis ex rerum novitate suscipiet. Tentatus a Domino per tribulationes et asperas qualitates non movebitur. Aporiatus, id est inops, gaudebit. Quidquid illatum, etiam si habeat asperum sensum, velut impellens ad superna, suscipiet. Qui cor suum dedit Deo, cantabit melodice, et dicet cum propheta David : *Paratum cor meum, Deus, paratum cor meum : cantabo et psallam in gloria mea (Psal. lvi, 8)*. Est siquidem gloria prima, et secunda : prima virtutis, secunda beatitudinis : una in via, alia in patria. Proinde omnibus qui cor suum Deo tradiderunt, factum est in argumentum et signum quod cantant, et in virtutum gloria psallunt in tribulationibus, in pressuris, et in angustiis, in fame et siti, in nuditate et dejectione, in maledictis, in conviciis et derisionibus, in flagellis ; ac etiam morte intentata, in cordibus plus exsultant. Non reaccipiunt amplius honestatem in eo quod **SOT** Domino tradiderunt. Nullum sacrilegii crimen reperitur deterius, quam in voluntate semel oblata Deo reaccipere potestatem. Non debent sibi vivere, qui cor suum Deo